

1 Istnienie postępowania w sprawie wydania nakazu zapłaty

W Belgii obowiązuje postępowanie uproszczone umożliwiające wydanie nakazu zapłaty (*procédure sommaire d'injonction de payer*). Celem tego uproszczonego postępowania, opisanego w art. 1338–1344 belgijskiego kodeksu postępowania sądowego, jest odzyskiwanie stosunkowo niewielkich kwot pieniężnych w określonych rodzajach spraw.

Przepisy regulujące postępowanie uproszczone umożliwiające wydanie nakazu zapłaty można znaleźć na [stronie internetowej](#) Federalnej Służby Publicznej Wymiaru Sprawiedliwości (Service public fédéral Justice). W tym celu należy:

kliknąć zakładkę „Législation belge” – „Législation consolidée et index législatif” (w ramce po lewej stronie)

następnie „Législation belge”

w rubryce „CODE JUDICIAIRE” wybrać opcję „Nature juridique”

w rubryce „Mot(s)” (słowa kluczowe) wpisać „664”

kliknąć przycisk „Recherche” (szukaj), a następnie „Liste” (lista)

kliknąć przycisk „Détail” (szczegóły)

wyszukać „Chapitre XV”

1.1 Zakres i postępowanie

1.1.1 Jakie rodzaje roszczeń są kwalifikowalne (np. tylko roszczenia pieniężne, tylko roszczenia wynikające ze zobowiązań umownych itp.)?

Postępowanie obejmuje wyłącznie roszczenia pieniężne.

1.1.2 Czy istnieje górny pułap wartości roszczenia (wartości przedmiotu sporu)?

Art. 1338 belgijskiego kodeksu postępowania sądowego stanowi, że przedmiotowe postępowanie jest stosowane wyłącznie w odniesieniu do roszczeń o spłatę wymagalnego długu, którego kwota nie przekracza 1860 EUR.

1.1.3 Czy skorzystanie z postępowania jest fakultatywne czy obligatoryjne?

Korzystanie z tego postępowania jest całkowicie fakultatywne.

1.1.4 Czy możliwe jest zastosowanie postępowania, jeżeli pozwany mieszka w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim?

Nie. Zgodnie z art. 1344 belgijskiego kodeksu postępowania sądowego przepisy dotyczące postępowania uproszczonego mają zastosowanie wyłącznie w przypadku, gdy dłużnik ma swoje miejsce zamieszkania lub pobytu w Belgii.

1.2 Sąd właściwy

Postępowanie to może być prowadzone przed sędzią pokoju, pod warunkiem, że dane roszczenie należy do jego kompetencji (informacje o kompetencjach sędziów pokoju – zob. „Jurysdykcja – Belgia”) Przepisy te mogą być również stosowane we wszelkich kwestiach leżących we właściwości sądu gospodarczego i sądu policyjnego w odniesieniu do sporów, o których mowa w art. 1338 kodeksu postępowania sądowego.

1.3 Wymogi formalne

1.3.1 Czy skorzystanie ze standardowego formularza jest obowiązkowe? (Jeżeli tak, gdzie można pobrać taki formularz?)

Nie istnieje żaden standardowy formularz, za pomocą którego można wszcząć postępowanie. W przepisach określono jednak wymogi dotyczące elementów, które należy zawrzeć w nakazie zapłaty oraz w pozwie wnoszonym do sądu.

Przed wniesieniem sprawy do sądu wierzyciel musi przesłać dłużnikowi wezwanie do zapłaty. Obowiązek ten jest określony w art. 1339 belgijskiego kodeksu postępowania sądowego. Wezwanie do zapłaty może przybrać formę wezwania komorniczego doręczanego dłużnikowi albo pisma przesyłanego listem poleconym za potwierdzeniem odbioru. W art. 1339 wskazano również informacje, jakie powinno zawierać wezwanie, aby nie zostało uznane za nieważne.

Są to:

przytoczenie odpowiednich artykułów rozdziału dotyczącego postępowania uproszczonego belgijskiego kodeksu postępowania sądowego;

wezwanie do zapłaty wymagalnego długu w ciągu piętnastu dni od daty wysłania pisma albo od daty jego doręczenia dłużnikowi;

oznaczenie kwoty będącej przedmiotem roszczenia;

oznaczenie sądu właściwego do rozpoznania sprawy w przypadku niedokonania płatności przez dłużnika.

W ciągu 15 dni od daty upływu piętnastodniowego terminu wyznaczonego w wezwaniu do zapłaty powództwo wnosi się do sądu w formie pozwu sporządzonego w dwóch egzemplarzach. W art. 1340 kodeksu postępowania sądowego wskazano elementy, które należy zawrzeć w pozwie. Pozew musi zawierać następujące informacje:

dzień, miesiąc i rok;

imię i nazwisko, zawód i miejsce zamieszkania wierzyciela oraz, w stosownych przypadkach, imię i nazwisko, miejsce zamieszkania i funkcję jego pełnomocnika procesowego lub pełnomocników procesowych;

żądanie pozwu oraz dokładną kwotę będącą przedmiotem roszczenia, wraz ze szczegółowym wykazem elementów składających się na roszczenie oraz wskazaniem podstawy roszczenia;

oznaczenie sądu właściwego do rozpoznania roszczenia;

podpis adwokata i strony wnoszącej pozew.

Wierzyciel, jeżeli uzna to za stosowne, może również przedstawić przyczyny, dla których sprzeciwia się odroczeniu płatności.

Do pozwu należy dołączyć:

kopię dokumentu, na podstawie którego dochodzi się roszczenia;

lub kopię wezwania komorniczego lub pisma przesyłanego listem poleconym wraz z potwierdzeniem odbioru lub oryginał takiego pisma wraz z dowodem potwierdzającym, że adresat odmówił przyjęcia pisma lub nie odebrał go z urzędu pocztowego, wraz z oświadczeniem, w którym stwierdzono, że dłużnik jest zameldowany pod adresem wskazanym w ewidencji ludności.

1.3.2 Czy istnieje przymus adwokacki?

Jednym z niezbędnych elementów pozwu jest podpis adwokata. Poza tym art. 1342 kodeksu postępowania sądowego stanowi, że odpis orzeczenia sądowego zostanie przesłany pocztą tradycyjną adwokatowi reprezentującemu wierzyciela. Są to jedyne przepisy nakładające na wierzyciela przymus adwokacki.

1.3.3 Jak bardzo szczegółowo należy opisać roszczenie?

Pozew musi cechować się odpowiednim poziomem szczegółowości. Art. 1340 ust. 1 pkt 3 kodeksu postępowania sądowego stanowi, że w pozwie należy określić żądanie pozwu oraz dokładną kwotę będącą przedmiotem roszczenia, wraz ze szczegółowym wykazem elementów składających się na roszczenie oraz wskazaniem podstawy roszczenia.

1.3.4 Czy konieczne jest przedstawienie dowodów pisemnych dotyczących danego roszczenia? Jeżeli tak, jakie dokumenty są dopuszczalne jako dowody?

Tak. Zgodnie z art. 1338 roszczenie musi zostać potwierdzone dokumentem pisemnym sporządzonym przez dłużnika. W tym przypadku niekoniecznie musi chodzić o dokument, w którym doszło do uznania długu przez dłużnika.

1.4 Odrzucenie pozwu

W ciągu piętnastu dni od daty wniesienia pozwu sąd przyjmie albo odrzuci pozew w drodze postanowienia wydanego przez izbę doradcą (*chambre du conseil/raadkamer*). Sąd może zarządzić odroczenie płatności lub uwzględnić roszczenie częściowo (zob. art. 1342 kodeksu postępowania sądowego). Sąd posiada bowiem dostęp do informacji na temat poszczególnych składników długu i może podjąć decyzję o wyłączeniu niektórych z nich. Analogicznie sąd może też uwzględnić wszelkie płatności, które zostały dokonane od momentu wszczęcia postępowania. Sąd może zostawić pozew bez rozpoznania, jeżeli nie spełnia on odpowiednich wymogów formalnych (zob. art. 1338–1344 kodeksu postępowania sądowego). Jeżeli sąd uwzględni powództwo w całości albo w części, jego orzeczenie wywiera taki sam skutek jak wyrok zaoczny.

Wierzyciel musi następnie doręczyć orzeczenie sądu dłużnikowi.

Z uwagi na fakt, że wyrok sądu uwzględniający powództwo wniesione przez wierzyciela w całości lub w części wywiera taki sam skutek jak wyrok zaoczny, wyrok taki należy doręczyć dłużnikowi w terminie jednego roku:

Art. 1343 ust. 2 kodeksu postępowania sądowego stanowi, że pismo powiadamiające dłużnika o orzeczeniu musi, pod rygorem nieważności, zawierać następujące elementy:

odpis pozwu;

pouczenie o terminie, w którym dłużnik może wnieść sprzeciw;

szczegółowe oznaczenie sądu, do którego należy wnieść sprzeciw, wraz z opisem wymogów formalnych, jakich należy dopełnić w tym względzie.

Dłużnika należy również pouczyć, że jeżeli w oznaczonym terminie nie podejmie określonych czynności, mogą wobec niego zostać podjęte wszelkie środki prawne mające na celu egzekucję wymaganych kwot pieniężnych. Brak takiego pouczenia skutkuje uznaniem pisma powiadamiającego dłużnika o orzeczeniu za nieważne.

Jeżeli dłużnik nie wnieśli sprzeciwu ani odwołania w wyznaczonym terminie, orzeczenie stanie się prawomocne.

1.5 Odwołanie

Wniesienie środka zaskarżenia przez wierzyciela

Możliwość wniesienia środka zaskarżenia, która przysługuje wierzycielowi, została uregulowana w art. 1343 ust. 4 kodeksu postępowania sądowego.

Wierzyciel nie może wnieść apelacji od orzeczenia odrzucającego lub częściowo uwzględniającego powództwo. Wierzyciel może jednak ponownie wytoczyć powództwo w trybie zwykłym (a nie w postępowaniu uproszczonym). W przypadku częściowego uwzględnienia powództwa, wierzyciel może wszcząć postępowanie w trybie zwykłym, o ile nie doręczył jeszcze orzeczenia dłużnikowi.

Wniesienie sprzeciwu lub apelacji przez dłużnika

Dłużnik może zaskarżyć orzeczenie na jeden z dwóch sposobów: wnosząc apelację lub sprzeciw od orzeczenia (jeżeli sąd uwzględni powództwo wierzyciela w całości lub w części, orzeczenie sądowe wywiera taki sam skutek jak wyrok zaoczny: zob. art. 1343 ust. 4 kodeksu postępowania sądowego). W obydwu tych przypadkach termin na wniesienie środka zaskarżenia wynosi jeden miesiąc, a jego bieg rozpoczyna się w dniu doręczenia orzeczenia (zob. art. 1048 i 1051 belgijskiego kodeksu postępowania sądowego). Terminy te zostaną przedłużone, jeżeli jedna ze stron nie ma miejsca zamieszkania lub pobytu w Belgii ani nie podała adresu do doręczeń.

W takim przypadku stosuje się ogólne przepisy postępowania cywilnego dotyczące wnoszenia sprzeciwu i odwołania, z zastrzeżeniem wyjątku ustanowionego w art. 1343 ust. 3 zdanie drugie belgijskiego kodeksu postępowania sądowego: w odróżnieniu od przepisów art. 1047 (w którym ustanowiono obowiązek doręczenia wezwania komorniczego) sprzeciw może zostać złożony w formie wniosku w sekretariacie sądu w liczbie egzemplarzy odpowiadającej liczbie stron postępowania i liczbie adwokatów biorących udział w postępowaniu. Sekretarz sądu powiadomi wierzyciela i jego adwokata o wniesieniu sprzeciwu, wysyłając odpowiednie pismo sądowe.

Wniosek (służący wniesieniu sprzeciwu) musi zawierać elementy wskazane poniżej; brak tych elementów skutkuje nieważnością wniosku:

dzień, miesiąc i rok;

imię i nazwisko, zawód i miejsce zamieszkania osoby wnoszącej sprzeciw;

imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania wierzyciela oraz imię i nazwisko jego adwokata;

zaskarżone orzeczenie;

przesłanki, na które powołuje się strona wnosząca sprzeciw.

Sekretarz wzywa następnie strony do stawienia się przed sądem na rozprawie w terminie wyznaczonym przez sąd.

1.6 Sprzeciw

W prawie belgijskim nie przewidziano wprost możliwości wniesienia sprzeciwu wobec zasądzonego roszczenia.

Dłużnik może przekazać sędziemu pokoju odpowiednie informacje, nie będzie to miało jednak żadnego wpływu na charakter wyroku zaocznego.

1.7 Skutek wniesienia sprzeciwu

Jak wspomniano powyżej, nie przewiduje się możliwości wniesienia sprzeciwu. Postępowanie uproszczone jest kontynuowane niezależnie od wniesienia sprzeciwu przez dłużnika.

1.8 Skutek niewniesienia sprzeciwu

Zob. odpowiedź na pytanie 1.7.

1.8.1 Co należy zrobić, aby nakaz zapłaty stał się tytułem wykonawczym?

1.8.2 Czy orzeczenie to jest prawomocne czy nadal istnieje możliwość, aby pozwany odwołał się od tego orzeczenia?

Ostatnia aktualizacja: 24/10/2019

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się

w informacji prawnej.

W związku z wystąpieniem Wielkiej Brytanii z Unii Europejskiej państwa członkowskie aktualizują obecnie niektóre strony portalu zawierające treści krajowe. Jeżeli dana strona zawiera treści, które nie zostały jeszcze dostosowane w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa, jest to niezamierzone i zostanie wkrótce skorygowane.